

eneste, han er bleven spurgt om, og dertil svarer han: Ja, og henholder sig til de Beretninger, han har afgivet det ene Aar efter det andet. Jeg kan ikke kalde det en Undersøgelse. Hvis en Domstol bar sig saaledes ad over for en Mand, som sigtedes for en eller anden Brøde, at den blot spurgte vedkommende: Har du gjort dette eller hint, som du beskyldes for, og saa sluttede Undersøgelsen, naar den paagældende svarede nej, maatte det vel kaldes en ejendommelig Rettergang og en ejendommelig Maade at undersøge Sagen paa. Jeg kan ikke se, at det er nogen Undersøgelse blot at stille vedkommende et Spørgsmaal, og saa, naar han svarer nej, sige: Basta, hermed er man færdig (Afbrydelse). Det er en Embedsmand, siges det her ved Siden af mig, men det kan dog ikke gøre Sagen klar, thi der maa dog i saa Henseende gælde samme Ret over for Embedsmænd som over for andre, den kan hverken være mindre eller større. Jeg har Grund til at tro, at hvis den højtærede Justitsminister var gaaet den fornuftige Vej, som jeg pegede paa før, at forhøre eller stille Forespørgsel til det underordnede Personale paa Herredskontoret i Rudkøbing, Fuldmægtigene og Skriverne, saa vilde den højtærede Minister have faaet en ganske anden Besked om disse Forhold. Jeg har den stærkeste Grund til at tro det. Uden at jeg skal angive noget bestemt, maa jeg dog sige, at det er ret sandsynligt, at det netop er fra Kontorets underordnede Personale, at Rygterne ere komne. I alt Fald er det ganske sikkert, at det ved udmærket god Besked. Var den højtærede Minister gaaet den Vej, vilde det være blevet en Undersøgelse, som der var nogen Mening i; men det, som er sket, kan jeg ikke anerkende som en Undersøgelse af Forholdene. Jeg synes, at Sagen nu staar ganske paa samme Maade som tidligere, og jeg kan ikke skønne rettere, end at, naar man ikke kan faa nogen Hjælp fra den højtærede Ministers Side til at faa virkelig Klarhed i dette Spørgsmaal eller til overhovedet at faa Klarhed over den Maade, hvorpaa Herredsfoged Krarup optræder i sin Jurisdiktion, er der ingen anden Udvej at benytte end simpelthen at forlange en Undersøgelse af hans Forhold som Embedsmand.

Justitsministeren (Rump): Her har ikke været Tale om en kriminel Undersøgelse, men om en administrativ Undersøgelse. Denne bestaar efter Omstændighederne i, at man indhenter vedkommendes

Erklæring — det gælder ikke blot om Embedsmænd, men ogsaa ofte om private — over et eller andet Punkt, og naar denne Erklæring efter sit Indhold er fyldestgørende, gaar man ikke videre. Her er, efter hvad der foreligger, ikke Plads til at afhøre den vedkommendes undergivne. Der er ikke gjort andet over for denne Embedsmand, end hvad der ogsaa vilde blive gjort over for private. Naar der gaar uheldige Rygter om en Mand, afforrer man ham en Erklæring. Naar han saa afgiver en bestemt Erklæring, og der ikke foreligger andet end løse Rygter, medens man ellers ikke behøver at tvivle om vedkommende, indlader man sig ikke paa nogen yderligere Undersøgelse. For at en saadan skal komme i Stand, maa der fremkomme bestemte Sigtelser. Den ærede Folketingsmand lod falde Ytringer, der tydede paa, at han vidste bestemte Personer, som kunde give Forklaring i saa Henseende. Den ærede Folketingsmand kan komme til mig med de paagældendes Navne, saa kan Sagen maaske komme til at stille sig anderledes, men saa længe der ikke foreligger bestemte Fakta, som man kan faa fat i, kan jeg ikke foretage mere, end jeg har gjort.

Guldbrandsen: Det er jo en Selvfølge, at i Spørgsmaal som dette maa jeg som andre Folketingsmænd bygge paa, hvad der siges, og i den Forstand kan det Grundlag, hvorpaa man rejser et saadant Spørgsmaal i Rigsdagen, altid betegnes som „løse Rygter“. I dette Tilfælde har jeg imidlertid i alt Fald været personlig overbevist om, at det virkelig ikke var noget løst Rygte, og efter den Undersøgelse, der er foretagen fra den højtærede Justitsministers Side, kan jeg ikke komme paa nogen anden Tanke. Jeg fastholder fremdeles min Opfattelse. Jeg tror, at det forholder sig saaledes, derom er jeg personlig overbevist, at der er noget galt paa Færde paa dette Punkt. Vilde den højtærede Justitsminister derimod gaa den anden Vej og undersøge, saaledes som jeg anviste, vilde man jo kunne faa Besked om disse Forhold. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa det Skel, som den højtærede Justitsminister gør mellem en administrativ Undersøgelse og en retlig Undersøgelse, det kan jo være rimeligt nok; men een Ting er under alle Omstændigheder sikker, og det er, at, naar der rejses den Slags Anklager, som ere rejste mod Hr. Herredsfoged Krarup, kan man ikke lade det bero derved, thi hvem er det, der her kommer